

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

Rugăciune pentru călătorie binecuvântată

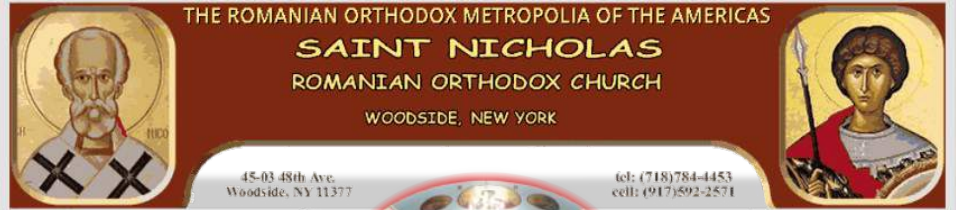
Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul nostru, Cela ce ești Calea, Adevărul și Viața, și ai călătorit împreună cu sluga Ta, Iosif, precum și cu cei doi ucenici care au mers la Emaus. Însoți Stăpâne, călătorește și cu mine, robul Tău, binecuvântând călătoria mea. Trimite-mi mie înger păzitor, precum lui Tobie, să-mi fie povățuitor și să mă ferească nevătămat de toată întâmplarea cea rea, astfel cu pace, sănătate și cu bună sporire, să mă întorc întru ale mele și toată viața mea să preamăresc prea cinstit și de mare cuviință numele Tău, al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SAPTAMANA 16 - 22 IULIE 2018

Vineri 20 IULIE: SFANTUL PROOROC ILIE	
UTRENIE SI SFANTA LITURGHIE	8.30 AM
Sâmbătă 21 IULIE:	
UTRENIE, SFANTA LITURGHIE SI PARASTAS	8.30 AM
Duminică 22 IULIE:	
UTRENIE SI SFANTA LITURGHIE	8.30 AM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu
917 592 2571 - mobil

Evanghelia din Duminica a 7-a dupa Rusalii

In vremea aceea, pe când trecea Iisus, doi orbi se țineau după El, strigând și zicând: Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David! Iar după ce a intrat în casă, au venit la El orbii și Iisus i-a întrebat: Credeți că pot să fac Eu aceasta? Zis-au Lui: Da, Doamne! Atunci S-a atins de ochii lor, zicând: După credința voastră fie vouă! Și s-au deschis ochii lor. Iar Iisus le-a poruncit cu asprime, zicând: Vedeți, nimeni să nu știe. Dar ei, ieșind, L-au vestit în tot ținutul acela. Și, plecând ei, iată au adus la El un om mut, având demon. Și, fiind scos demonul, mutul a grăit. Iar mulțimile se minunau, zicând: Niciodată nu s-a văzut așa ceva în Israel. Dar fariseii ziceau: Cu domnul demonilor scoate pe demoni. Și Iisus străbătea toate cetățile și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia Împărăției și vindecând toată boala și toată neputința în popor. (Matei 9, 27-35)

Așteaptă cu credință, chiar și în suferință!

Pericopa evanghelică a vindecării celor doi orbi și a unui mut din Capernaum (Matei 9, 27-35) ne arată că noi nu suntem singuri în suferință, pentru că Domnul Iisus Hristos Însuși este aproape și solidar cu noi, cu toți cei care suferim.

La întâlnirea cu Domnul, boala devine neputincioasă

Iisus Hristos revelează bolnavilor și suferinzilor locul pe care ei îl au în inima Sa. O iubire compătimitoare și jertfitoare pe care El a exprimat-o, a realizat-o și a comunicat-o mereu, în fiecare moment al vieții Sale. Întâlnind mulțimile, vestind Evanghelia, vindecând bolnavii, apropiindu-se de cei din urmă, iertând păcătoșii, Domnul Iisus Hristos face vădită o iubire universală, deschisă tuturor fără limite: nimeni nu este exclus! O iubire curată, smerită, gratuită, desăvârșită. Întâlnirea cu Iisus Hristos aduce bucurie tuturor, iar aceasta din urmă umple inima și viața celor care se întâlnesc cu El. Cei care se lasă purtați și mântuiți de El sunt eliberați de păcate, de tristețe, de golul interior, de izolare. Cu Iisus Hristos mereu și mereu se naște și se reaprinde bucuria în inimi.

În fața suferinței, a bolii, a durerii și a morții, omul este înclinat să strige sub efectul durerii, așa cum a făcut Iov, al cărui nume înseamnă „cel care suferă” (cf. Grigorie Dialogul, Moralia în Job, I, 1, 15). Astfel, cei „doi orbi se țineau după El strigând și zicând: Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David” (Matei 9, 27). Cei doi orbi aveau credința și dorința de a-L ruga pe Domnul Iisus să-i vindec. Iar atunci când prin dorință se deschide fereastra spre Iisus Hristos, acest fapt este deja un semn al prezenței credinței în suflet, a harului dumnezeiesc. „Cu așteptarea, Dumnezeu lărgește dorința noastră, cu dorința lărgește sufletul și dilatăndu-l îl face mai capabil” (Augustin, Comentariu la I Ioan 4, 6, PL 35, 2009) de a crede, de a se apropia.

În întâlnirea Domnului Iisus Hristos cu cei doi orbi (cf. Matei 9, 27-30), îndeosebi cuvintele pe care El le adresează: „După credința voastră fie vouă” (v. 29), ne ajută să conștientizăm importanța credinței pentru cei care, apăsați de suferință și de boală, se apropie de Dumnezeu. În întâlnirea rugătoare și transfiguratoare cu Preasfânta Treime se poate experimenta realmente că cel care crede nu este părăsit, nu este singur niciodată! De fapt, Dumnezeu Tatăl, întru Fiul Său, nu ne abandonează neliniștilor și suferințelor noastre, ci Tatăl nostru ne este aproape, iubește proximitatea și ne vindecă, ne ajută să purtăm durerile și dăruiește har vindecător rănilor adâncului inimii noastre și risipește orice întuneric, așa cum este și cazul omului mut din această pericopă evanghelică (cf. Matei 9, 32-33).

Misionarii minunilor Domnului

Apropierea credincioasă a aceluia mut și credința celor doi orbi, care s-au văzut vindecați, plini de uimire, de lumină și de bucurie, spre deosebire de invidia chinuitoare și orbitoare a fariseilor („Cu domnul demonilor scoate pe demoni”; Matei 9, 34), exprimă propria recunoștință, îi arată persoane euharistice și misionari ai faptelor minunate ale Domnului („L-au vestit în tot ținutul acela”: Matei 9, 31), lasă să se întrevadă că sănătatea redobândită este semn și prezență a ceva mai prețios decât simpla vindecare fizică, fiind semn al tainei mântuirii pe care Dumnezeu ne-o dăruiește prin Hristos.

Taina mântuirii își are exprimarea în cuvintele lui Iisus: „După credința voastră fie vouă!”. Cel care în propria suferință și boală îl invocă pe Dumnezeu poate fi sigur că iubirea

Sa nu-l părăsește niciodată, iar iubirea Bisericii, prelungire în timp a operei Sale mântuitoare, nu dispăre niciodată. Vindecarea trupească, expresie a mântuirii mai profunde, revelează astfel importanța pe care omul, în întregimea sa firească, de suflet și de trup, o are pentru Preasfânta Treime.

Fiecare Taină și ierurgie exprimă și realizează apropierea vindecătoare și înnoitoare a Dumnezeului Celui Întreit în Persoane, Care, în mod tainic, haric și gratuit, ne atinge prin intermediul și mijlocirea realităților concrete, vizibile și materiale, pe care Preasfânta Treime le asumă în slujba Sa, făcând din ele instrumente ale întâlnirii luminoase dintre noi și Dumnezeu. Legătura dintre creație și mântuire se face vizibilă, Tainele fiind expresie a credinței noastre care cuprinde trupul și sufletul, pe omul întreg, în care harul necreat, îndumnezeitor și veșnic lucrează și „metabolizează”. Binomul dintre sănătatea fizică și reînnoirea sfâșierilor sufletului ne ajută deci să înțelegem mai bine Tainele Bisericii.

Din citirea textelor din Evanghelia reiese clar că Domnul Iisus a arătat mereu o atenție deosebită față de cei bolnavi. Mântuitorul nu numai că i-a trimis pe Apostolii Săi să vindecă rănilor bolnavilor (cf. Matei 10, 8; Luca 9, 2; 10, 9), ci a și instituit pentru ei o Taină specifică, Taina Sfântului Maslu, în care „Dumnezeu vindecă toate infirmitățile tale. Așadar, nu te teme: toate infirmitățile tale vor fi vindecate... Tu trebuie doar să permiți ca El să te vindecă și nu trebuie să respingi mâinile Sale”

Nu vreau numai să mă „numesc” creștin, ci „vreau să și fiu”, a spus Sfântul Ignatie Teoforul. Să lăsăm ca tocmai participarea la harul Duhului Sfânt din Taine să ne amintească această îndatorire intrinsecă a cuvântului „creștin” și să ne rugăm Preasfintei Treimi pentru ca tot mai mult nu numai să ne numim creștini, ci să și fim, întrucât „viața deține preeminență în fața oricărui discurs despre ea” (Preasfințitul Ignatie al Hușilor, Teologia energiilor necreate în gândirea Sfântului Grigorie Palama, studiu online, p. 6).

Pascal spunea că „omul îl depășește infinit pe om” (Pensées, Ed. Chevalier, p. 438). Da, dar numai omul care participă și se împărtășește din lumina necreată a lui Dumnezeu. Ochii noștri recunosc obiectele atunci când acestea sunt luminate de lumină. De aici dorința de a cunoaște Lumina Însăși, care face să strălucească lucrurile din lume și cu ele aprinde simțul frumuseții, iar viața însăși devine lumină. Pentru Sfântul Grigorie Teologul omul constituie „a treia lumină” (după Dumnezeu și îngerii), aspirând în mod firesc (ουγενής, Carmina I, II, 33, v. 222, PG 37, 944) spre Preasfânta Treime, „Lumina dintâi”, tinzând continuu spre ea. „Primind în lumea de jos o slabă strălucire a acestei lumini, doar atât cât să îi întrevădem chipul în oglinzi și în enigme, nădăjduim apoi să intrăm în contact cu însăși sursa frumosului, contemplând adevărul pur cu o minte curată și să obținem această recompensă reprezentată de stăpânirea și vederea (theoria) desăvârșită a frumosului din lumea de dincolo; în aceasta constă finalul mistagogiei în Tainele noastre, identificate în cărți și de către sufletele iluminate” (Oratio 7, 17, PG 35, 776 C). Sfântul Grigorie Teologul îi dă următorul sfat unui tânăr preot: „Primul dintre toate lucrurile frumoase este, și tu știi aceasta, să Îl dobândești pe Dumnezeu fără încetare și să te asemeni din ce în ce mai mult cu El prin comuniunea cu El și prin năzuința spre El” (Epistola 212, PG 37, 349 A).

Arhim. Conf. Univ. Dr. Teofan Mada,